

AZ ORSZÁGÚT

C. J. BOX

AZ ORSZÁGÚT

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
C. J. Box: *The Highway*
First published in 2013 by Minotaur Books,
an imprint of St. Martin's Press, New York

Fordította
Bozai Ágota

Szerkesztette
Bukovenszki-Nagy Eszter

Borítóterv
Csermák Annamária

ISBN 978-963-544-920-0

Minden jog fenntartva

© C. J. Box 2013
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Bozai Ágota 2023
Borítófotó © 123rf

Lányaimnak, Mollynak, Beckynek, és Roxanne-nek
...és Laurie-nak, örökké

*„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek,
az ördög mint ordító oroszlán jár szerte,
keresve, kit nyeljen el”*

1 Pt 5:8*

*„Senkiben nem bízhatok, egyedül kell döntenem,
Döntésem szörnyű, ez az út hazavezet”*

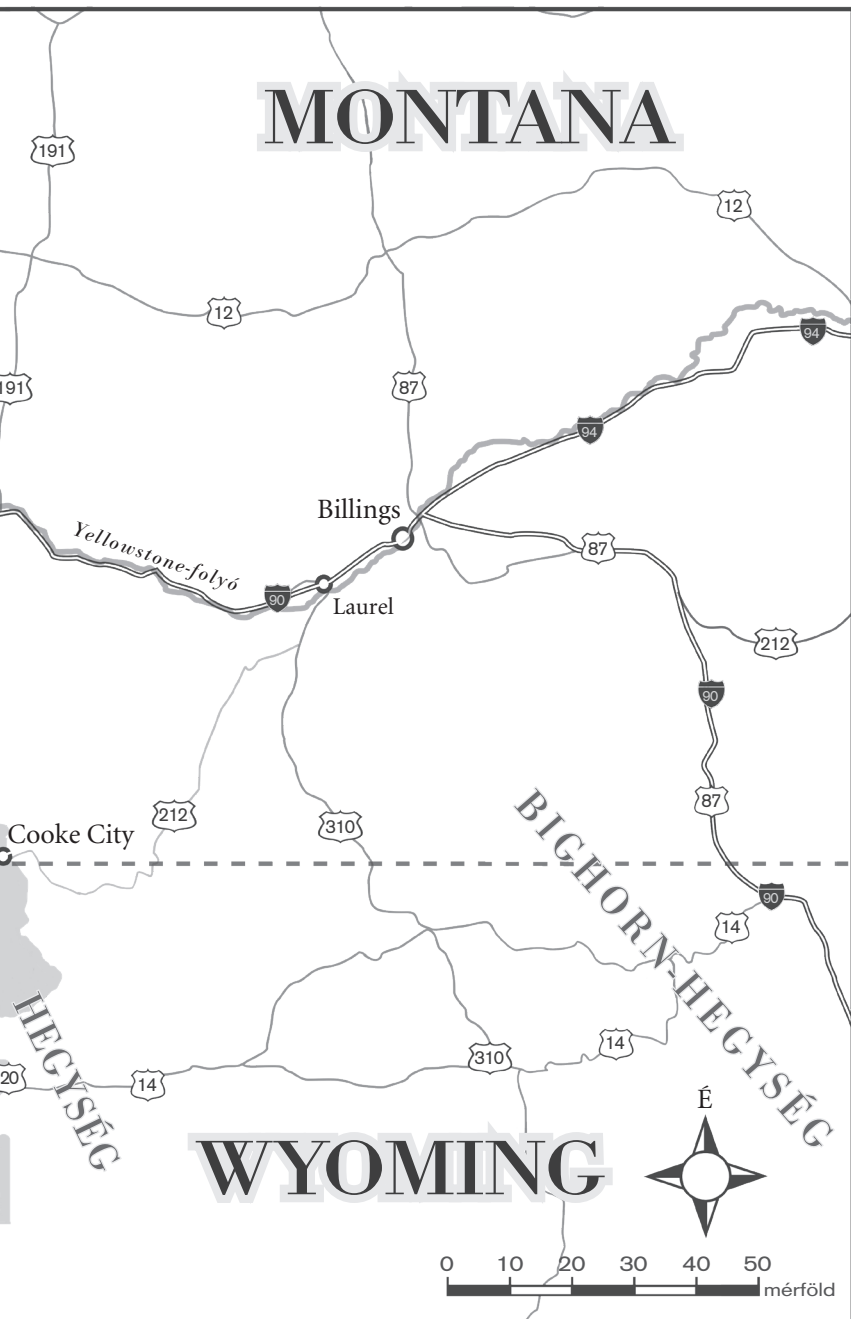
Alison Krauss: *Two Highways*
(fordította: Bozai Ágota)

* A Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája

Térkép: Molly Donnell

MONTANA

Előző éjjel

November 19., hétfő, 22:13

I.

Cassandra Dewell, a Lewis és Clark megyei seriffhivatal nyomozója összerendezte, amikor egy autó fényszórója tört át az emelkedőn, és végigvilágított a hosszú, kopár útpadkán. Helenától északra, a Big Belt-hegység lábánál volt. Cassandra éppen csak a karrierje elején járt; ez az eddigi legrosszabb megbízatása, és remélte, hogy kudarcot vall. Ha ugyanis sikerrel jár, az azt jelenti, hogy a társa – a sötét legenda, aki egyben a mentora is, bizonyos Cody Hoyt – valószínűleg elveszítené az állását és börtönbe kerülne.

Amikor a fénycsóva megjelent, Cassandra éppen csokis fánkot evett egy kisebb dobozból, és azt a buta játékot játszotta, amit ilyenkor szokott. Óránként egy fánkot evett meg, „csak hogy fenntartsa az energiaszintjét”. Még csak három óra telt el, de a tizenkettes doboz már kiürült.

Magasan parkolt, egy szeles hegygerincen. Onnan a teljes völgyet belátta, és széles szögben rálátott az országúttól a gyilkosság helyszínéig vezető bekötőútra is. Az anyósülésen

az üres fánkossal mellett a hivatali fényképezőgép volt, éjjellátó teleobjektívvel.

Cassie szeme égett a fáradságtól. Tizenkét órája nem látta a fiát, az anyja pedig eléggé dühös volt rá. Amikor észrevette odalent a jármű sötét sziluettjét, ahogy a sofőr lekapcsolta a fényszórót, majd lassan haladt az úton a ház felé, kibukott belőle a káromkodás:

– Az isten verjen meg, Cody!

II.

Cody Hoyt lassan hajtott a sötétben, a szolgálati Ford Expedition volánja fölött hunyorgott, erősen koncentrálna a kétsávos útra, de inkább érzésből vezetett. Amikor az első kerekek kezdtek kitérni a nyomvályúból, kicsit visszakorrigált, és ment tovább. Bár hideg volt, mínusz 3-4 fok lehetett, a sofőrülés melletti ablak le volt húzva. Fenyő és zsálya illatát érezte, meg a kocsikerekei által felvert por szagát. Tiszta volt az ég, csillagos. A hold épp csak annyira világított, hogy az út két sávja halványan, krétaszerűen, de látszott.

Mellette az anyósülésen egy gyűrött papírtáska volt, benne olyan tárgyak, melyek megmelengették a szívét.

Késő éjjelig dolgozott, hogy bizonyítékokat helyezzen el, melyeknek köszönhetően, reményei szerint, letartóztathatnak és elítélhetnek egy bizonyos Brantley „B. G.” Myers nevű semmirekellőt. A bizonyítékok elhelyezéséhez óvatosság, hozzáértés és tervezés kell, Cody pedig minden feltételnek megfelelt. Ami azt illeti, ez volt az egyik specialitása.

Az út nyílt terepen haladt. Jobbra emelkedő, a tetejét nem lehetett látni. Balra még körülbelül másfél kilométerig fennsík, aztán mély völgy terült el. A völgyben egy kis tó tükrözte vissza a csillagok és a hold fényét. A partot

jégperem szegélyezte. A vízen kacsák és vadludak lebegtek véletlenszerűen, megannyi fekete pont. A tóhoz vezető út jobb oldalán sötét, alacsony, négyzet alakú rönkház állt – a bűntény helyszíne, melyet éppen háborgatni készült.

Lassan gurult, szinte lopakodott, remélte, hogy nem üt el egy tehenet vagy jávorszarvast, nem hajt le az útról és nem kell felkapcsolnia a fényszórót, hogy visszakormányozzon.

Jobbra, a hegy tetején, a fák között úgy másfél kilométernyire, egymástól legalább négyszáz méterre három kunyhó állt. Mindegyikben égett a villany, sárga négyzetek a sötét fák között. Lakóik, ha figyeltek, jól láthatták az utat a lejtőn, amin az autó éppen lefelé haladt. Cody nem szeretne volna, ha megtudják, hogy ott járt. Nem akarta, hogy bárki tudomást szerezzen róla, hogy ott járt. Különösen az a B. G. nevű zafírbányász, a jobb szélső kunyhó tulajdonosa, aki a hatalmas ablakánál egy állványos távcsövet állított fel, hogy megfigyelhesse lenti szomszédait, és nyomon követhesse a távoli, vidéki úton haladó járműveket.

Cody ki nem állhatta ezt a bizonyos B. G.-t. De ami ennél is lényegesebb: B. G. gyilkos volt. Cody felnézett a fickó kunyhója felé, és halkán megjegyezte:

– Baszd meg, B. G.!

Lelassított, és kidugta fejét az ablakon, nehogy eltévessze a letérőt a tóparti rönkház felé. Százméternyire látta meg, és fékezés nélkül fordult rá, hogy a féklámpa se villanjon fel. A terepjáró egyesben volt, nem váltott feljebb, hagyta, hogy a motor nyomatéka vigye le lassan a lejtőn. Keréknyomot nyilván hagy, de nem érdekelte, elvégre aznap már háromszor járt ott. Amikor elért a házhoz, megkerülte, és úgy parkolt, hogy a hegyi kunyhókból ne lehessen látni.

Cody megtette a szokásos óvintézkedéseket, hogy eltűnjön a térképről. Amint kiért a városból, kiiktatta

a GPS-es helymeghatározót, amivel a rendőrség nyomon követte a nyomozókat, majd kikapcsolta a digitális kilométerórát is. A kapcsolót ő szerelte be, és ezzel megszegte a nyomozóiroda szabályait. És nem közölte Ednával, a diszpécserrel sem, hogy elment otthonról a szolgálati kocsival, ami persze szintén szabályellenes. Edna úgy tudta, hogy a nyomozó éppen a tévé előtt lazul vagy könyvet olvas. Amióta elhagyta a várost, rádiócsendet tartott.

Cody kócos, homokszőke hajába már ezüstös, ősz tincsek vegyültek, álla szögletes, arccsontja markáns, orra törött volt, barna íriszében arany színű foltok pettyezték. Nem mosolygott, legfeljebb önelégült vigyorra húzódott a szája. Megnézte magát a visszapillantó tükörben. Szeme most tiszta volt, ahogy már két nyomorult éve az, amióta abbahagyta az ivást. Még ő is kissé üresnek látta a tekintét. Codynak nem igazán jött be a józan élet, de ezt senki nem vallotta be. Farmernadrágot viselt, cowboycsizmát, bő, hosszú ujjú horgászinget és extra meleg mellényt.

Betűretlen inge alatt ott lapult a fegyvere, egy bilincs és a jelvénye.

Ahogy kiszállt, és a talpa dobbant a fagyott földön, felpillantott a hegyre, hogy B. G. kunyhójából kiszúrhatták-e. Úgy látta, hogy nem.

Behajolt a kocsiba a papírzacskóért, és a hóna alá vette.

B. G.-nek nem lesz könnyű az élete a megyei börtönben, ha elterjed a hír odabent, milyen elvetemült alak, gondolta Cody. Ettől elmosolyodott.

III.

Cody Hoyt úgy, ahogy van idegesítő, gondolta Cassie, miközben a távcsőbe kémlelt. Cody a bűnügyi helyszínen

mindig figyelt a részletekre, módszeres, kíváncsi és nagyon alapos volt. Mintha olyankor előbújt volna a cinikus és zilált csigaházából, furcsán tiszta szemmel. De máskor...

Cassie Dewell harmincnégy éves, rövid, barna hajú nő volt, nagy, barna szemekkel. Volt rajta tíz kiló súlyfelesleg, és ez zavarta. Az a fajta nő volt, akit folyton csak „szép arcúként” írnak le, a többit azonban csak találgatni lehet. Két hete lett Cody társa, miután „Tub”, azaz Tubman seriff gyorsan előléptette őt, válaszul az *Independent Record* hasábjain megjelent cikksorozatra. Az írások azt taglalták, hogy a rendőrség nem éppen a sokszínűségéről híres. Cassie tisztában volt a körülményekkel, és más esetben nehezményezte volna, ha nem lett volna olyan nagy szüksége az állásra és a fizetésemelésre, hogy eltartsa a fiát, az anyját és saját magát. Azzal, hogy Tubman éppen őt léptette elő, majd foglalkozik akkor, ha ennek a nyomozásnak vége.

Cassie helyi lány volt, Helenában született és nőtt fel. Néhai apja kamionsofőr volt, az anyja pedig – aki „szabad léleknek” írta le magát – velük lakott. Amikor Cassie elfogadta az előléptetést, Tubman biztosította, hogy bőven lesz majd ideje a családjával lenni.

Hazudott.

Azon a reggelen a lenti rönkházban megtalálták az ötvennyolc éves Roger Tokely holttestét. Az áldozat egy magas támlájú széken ült, a feje előrehajtván, mintha valamit vizsgálna a padlón, a két lába között. A sörhasa miatt nem zuhant a földre a test. A keleti falra szerelt nagy képernyős tévével szemben ült. Karjai a teste két oldalán lógtak, tenyérrel kifelé. Bő, szürke melegítónadrágot és sárga pólót viselt. A lába csupasz volt, és groteszk módon feldagadt, vastag lábujjai úgy néztek ki, mint a pufók, lila bécsi virslik.

Tokely széke alatt hatalmas vértócsa terült el. Cody becslése szerint legalább 80 centi széles. A tócsa széle áttetsző volt, a belseje sötét és ovális.

A vértócsa mellett, a test jobb oldalán egy rozsdamentes acél revolver hevert.

Cassie öngyilkosságra tippelt. Cody szerint gyilkosság volt. És nem csak hogy gyilkosságra gyanakodott, azt mondta, egészen biztos benne, ki tette. Egy bizonyos B. G.

Azt mondta, B. G. egy közel kétméteres, elvetemült fickó, aki ott lakik fent a hegyen.

Semmilyen bizonyíték nem volt a helyszínen, ami utalt volna az elkövetőre.

– Ne aggódj – mondta Cody olyan kaján vigyorral, amitől Cassie-nek végigfutott a hátán a hideg, és megerősítette a társával kapcsolatos legrosszabb félelmeit. – Be fogjuk bizonyítani.

IV.

Cody nem kapcsolta fel a lámpát, érzésre, emlékezetből indult el Roger Tokely konyhájába. A fotel, melyben a férfi testét megtalálták, még mindig ott állt, a holdfény tompa tócsájában. A vérfoltot még nem takarították fel, de a gyilkos fegyvert elvitték a bizonyítékok közé.

A konyhapult oldalán egy szemetes állt.

Cody kesztyűs kézzel felnyitotta a fedelét. Rohadt étel szaga áradt ki. Aztán kinyitotta a magával hozott kis papírtasakot, és belenézett. A tartalmát B. G. kukájából hozta el. Gyűrött gyorséttermi csomagolópapírok voltak benne, és egy félig megevett mcdonald'sos sajtburger, melyen DNS-nyomok lehetnek. Ezek révén B. G. a gyilkosság helyszínéhez köthető.

Próbál majd meglepődést színlelni, amikor a helyszínelők bejelentetik a felfedezést.

Ahogy beszállt a Fordjába, a távolból mintha egy autó motorjának a hangját hallotta volna. Visszalépett a fűre, a hegytető felé nézett, aztán végigpásztázta a fák sötét vonalát. Nem látott járművet és reflektorfényt sem. Mégis nyugtalanság fogta el.

November 20., kedd

*„Az úton egy gyilkos áll
Varangy-agya egyre jár”**

Jim Morrison: *A stoppos*

* Bukovenszki-Nagy Eszter fordítása

1.

November 20., kedd, 16:03

Gyíkkirály. Így nevezte magát. A kamionos pihenőkben dolgozó, parkolói gyíkocskákként ismert prostik féltek tőle. Pontosabban a legendájától, a Gyíkkirály *fogalmától* féltek. Azok közül, akik közletről látták az arcát, senki nincs már életben, hogy személeléírást adhasson róla.

A hátsó kamionsorban parkolt, dízelmotorja üresben járt, menetfényei lekapcsolva, a haja hátrasimítva. A vezetőfülke padlóján, az ülés mellett jobbra egy köteg szerszám volt karnyújtásnyira. Vadászott, de nem kellett üldöznie a prédát. A gyíkocskák mentek hozzá.

A pihenő Billingstól hat és fél kilométerre nyugatra volt. A levegőben hideg köd szitált, pára gyöngyözött az ablakokon és a több mint hetven nagy kamion színes fémfelületein. A fekete aszfaltburkolat is fénylett a kocsisorok között, mintha frissen terítették volna, tükröződtek rajta a kivilágított útjelző táblák és a parkoló teherautók több száz futófénye. A levegőben morajló motorok zaja vibrált. Gőzcsíkok törtek fel a motorok alól, és elegyedtek a nagy járművekből áradó, felhevült kipufogógáz gomolygásával.

A száraz és meleg fülke magasan volt, mindent jól látott. A kamionos pihenőben zajlott az élet, és ő mindent alaposan megfigyelt. A benzinkút százméternyire álló ríktó, alacsony épülete előtt járművek hajtottak ki és be. Az egyik oldalon hivatásos sofőrök töltötték fel ötszáz literes alumíniumtankjaikat dízellel, a másik oldalon személy- és kisteherautók tankoltak benzint.

A parkoló éttermében a pincérnők a kijárat mellett óriásplakáton hirdettek, 10,95 dolláros T-bone steakeket szolgáltak fel. A sofőrök a „csak kamionosoknak” felíratú részen gyülekeztek, megnézték az e-mailjeiket, az útviszonyokról beszélgettek vagy kávéztak. Az alkalmazottak csirkét, krumplit sütöttek, a kész ételeket a pult megvilágított tárolóiba öntötték, és kiszolgálták a vevőket a pénztárnál, ahol sós rágcst, energiatalt, szárított marhahúscsíkokat és üdítőket is árultak.

Ilyen az élet a végtelen úton, kivilágított, mozgalmas szigetek a préri sötétségének tengerében. Egyik oldalon autók és családok, a másik oldalon kamionosok, de ugyanabban a vendéglátóegységben. Két mérhetetlenül különböző világ, amelyek csak az ehhez hasonló helyeken találkoztak. Odabent a kamionsofőrök és a „városiak” alig vettek tudomást egymásról, és a modern kamionos pihenőket úgy tervezték, hogy kevés kapcsolódás legyen közöttük. Persze a sofőrök rádión beszélgettek egymással, kinevették a bugrisokat, akikkel összefutottak az étteremben, és gúnyolódtak a kinézetükön vagy az ostoba beszélgetéseiken, de bent elkülönült az amatőrök és a hivatásosok, a tudatlan fogyasztók – a civilek, a laikusok – és a vezetésből élő családfenntartók magányos univerzuma.

Olyan sokat volt úton, hogy az évek folyamán teljesen megváltozott a szemléletmódja. Először is, már nem tűnt úgy, mintha mozogna. Úgy érezte, hogy egy helyben áll,

miközben az út gördül alatta, és elhalad mellette a táj. A világ jött hozzá.

Mint egy óceánjáró kapitányának, a tér nagy része neki is tiltott terület volt, csak az államközi autópályákon járhatott. Amikor éjszakára leparkolta a kamionját egy pihe-nőben, nem merészkedhetett be a városba, legfeljebb csak gyalog juthatott volna el oda. Olyan volt, mint a hajóskapitány, akinek a nyílt vízen kell lehorgonyoznia a hajóját, és csónakkal kievezni a partra.

Ő, mennyire megvetette a sok önelégült embert azokban a városokban! Akik azt hitték, hogy az étel, amit megessznek, a ruha, amit felvesznek, a bútorok, az eszközeik, az elektronikus kütyüik egyszerűen csak ott teremnek a boltokban vagy az ajtójuk előtt. Egy pillanatig sem gondoltak arra, hogy minden, amit megessznek, magukra vesznek vagy használnak, nagy valószínűséggel az övéhez hasonló kamionon érkezett keresztül az országon, azt a kamiont pedig olyanok vezették, mint ő. Kényelmüket, gazdagságukat azok a keményen dolgozó munkás emberek biztosítják, akiket a való életben kerültek, az úton pedig megvetéssel néztek rájuk.

Hálaadás előtti kedd volt, ezért a szokásosnál sűrűbb volt a forgalom az autópályákon. Másnap sokkal rosszabb lesz, amikor a családok elindulnak az ország másik végébe ünnepelni, majd újabb forgalmi csúcs lesz vasárnap, amikor hazaindulnak. Már megszokta. Az út ritmusa olyan volt, mint az örökké áradó és apadó folyók.

Délen a Beartooth-hegység világoskéken ragyogott a friss hótól, és egy csillag sem látszott, ami erős felhőtakarót sejtetett. A völgy mélyén még mindig elég meleg volt, így a nedvesség nem fagyott hópelyhekké, de csípős volt a levegő odakint. Figyelte, ahogy az utazók kiszállnak az

autójukból, és kabátjaikat összehúzza tartanak az épület felé. Felhördült egy kövér család láttán, akik rövidnadrágban és pólóban rohantak a furgonjukból a mosdóhoz vezető ajtó felé. *Kibaszott idióták.* Mi van akkor, ha lerobbannak ilyen öltözékben? Mit gondolnak, ki mentené meg őket? *Én,* gondolta. A láthatatlan, arctalan kamionsofőr.

A Gyíkkirály egyedül volt a tizennyolc sebességes Peterbilt 379-esének elsötétített fülkéjében. Csendben, mozdulatlanul. A fülke 550 lóerőnyi, jellegzetes négyszögletes motorháztetővel borított acélizomzat alatt feszített. A kamion matt fekete volt, semmi króm, olyan kifinomult, mint egy ököl. Igazi kamionos kamion volt, ahogy a Harley-Davidson a motorosok motorja. A két kipufogót is lekente fekete kéményfestékkel, hogy semmi ne csillanjon meg rajta.

Nem nézett le, csak hagyta, hogy a jobb keze lecsússzon az ülés mellett, és megtalálja a köteget összefogó zsinórt. Meghúzta, a köteg kibomlott. Ujjbegyeivel végigtapogatott minden egyes tárgyat. Mindent tisztára törölt és sterilizált a legutóbbi használat óta: ott volt a rövid, ólom-bélésű fahusáng, amit a gumiabroncs nyomásának ellenőrzésére használtak. A fogók és a drótvágó ollók, a két pár bilincs, a négy kés – a nehéz Buck vadászkés, a rövid, összecukható Spyderco, a hosszú, vékony filézőkés és a rozsdamentes acél balta. A könnyű, félautomata Taurus 738-as pisztolya 9 milliméteres lőszerrel megtöltve. Egy hosszúkás, kemény, zárható dobozban, melyben valamikor napszemüveget tartott, egy nyugtatóval töltött fecskendő. És a régi, harmincöt centis, alumíniummarkolatú Knapp hentesfűrész, V alakú pengéje egyik oldalán fa-, a másikon csontfűrészelő fogakkal. Nagyvadak gyors darabolására tervezték. A hüvelykujjával óvatosan végigsimított a csontfűrészelő fogakon.

Miután meggyőződött róla, hogy minden rendben van, elővette a keréknyomás-ellenőrző husángot, és a műszerfalra tette a szupererős ragasztószalag mellé. Mindkettő teljesen szokványos. Ezeket minden kamionos használja, egyáltalán nem feltűnőek, senki nem furcsállná. Összecsomagolta a többi szerszámot, és lenyúlt az ülése alá a táskáért, melyben vastag nejlonszakok, gyorskötöző, összecukható ásó, 300 000 voltos sokkoló, és nyolc centi széles szigetelőszalag volt. Visszatette a szerszámokat, és behúzta a cipzárt.

Ha minden jól megy, nem is kell elővennie a táskát.
Ha minden jól megy...

A Gyíkkirály körülnézett a fülkében, hogy megbizonyosodjon, megvan minden, ami a képzeletbeli listáján szerepel. A szőnyegek felszedve, elrejtve, a puszta fémpadló maradt. Mindkét ülés letakarva műanyag fóliával. Az úti naplók, térképek és egyéb papírok – minden, ami magába szívja a folyadékot – eltéve. Megfordult az ülésen. A vezető- és hálófülkét elválasztó textilfüggönyt már régen áttetsző zuhanyfüggönyre cserélte, hogy kiláthasson. Az ágyán egy kék vitorlavászonból készült, speciálisan erre a célra készített takaró volt. A falakat is műanyag fólia fedte. A hálófülke egyetlen kis ablakát eltakarta.

Semmit nem felejtett el. Nem volt textil, sem porózus felület, amin vér, haj vagy szőrszál tapadhatna meg. És néhány perc alatt mindent letakaríthatott egy magasnyomású mosóval.

Felkészült.

Megvárta, míg a profik és az amatőrök elkezdtek vegyülni. Ez akkor következett be, amikor egy rozsdás furgon hajtott

a kamionok sávjába. Árnyékban állt le a kamionparkoló szélén. Észak-dakotai rendszámablája volt.

Két parkolói gyíkocská szállt ki belőle, majd a furgon továbbhajtott. Ez azt jelentette, hogy a lányok stoppolni fognak, vagy megbeszéltek valakivel, hogy később felveszi őket. Illetve azt, hogy nem marad árulkodó jármű a kamionparkolóban, senki nem fog riadót fújni. Ez jó.

Az már kevésbé, hogy ketten voltak. Persze ez egyáltalán nem szokatlan, bizonyos mértékben összetartanak. Vagyis ha az egyik eltűnik, a másik tudni fog róla.

Az egyikük, egy alacsony, zömök, sötét hajú, sötét bőrű – talán indián az innen nem messze délre fekvő rezervátumból – elindult a parkoló távolabbi vége felé. A túloldalon kezdi a munkát, gondolta a Gyíkkirály és megkönnyebbülten felsóhajtott.

A másik csípőre tette a kezét, és egyenesen a Gyíkkirály felé nézett.

Vékonynak tűnt, egyenesen soványnak. Hosszú, töredezett, szőkés haja volt, a szitáló ködben a lámpák kék fénye szinte glóriát vont köré. Még nem látta a nő arcát a sötétség miatt. Alakját hosszú pulóver és sálszerű kapucni fedte, ez volt ennek a szakmának az egyik trükkje. Magas sarkú cipőben tipegett, kezét kinyújtva oldalra, mintha úgy egyensúlyozott volna, apró baba léptekkel haladt a parkoló kamionok felé.

Tökéletes.

A férfi elnyomta a cigarettáját, és hunyorogva nézett ki a füstgomolyagon és az esőtől maszatos szélvédőn át. Érezte, hogy a gyomra összerándul.

A Gyíkkirály az óta a Chicago melletti reggel óta a vadászatot tervezte. Ahogy kinyitotta a szemét, már ezzel ébredt,

és a reggeli közben gondolatban végigment a feladatlistáján. Már több hét telt el, és esedékes volt.

Egy tizenhat méteres pótkocsit, úgynevezett hűtőkocsit vontatott, melynek az elejében volt egy külön dízel hűtő-fűtő egység, ez szabályozta a beltér hőmérsékletét. A rakomány tartalmától függően hűtésre vagy fagyasztásra is tudta állítani, mivel elsősorban friss és fagyasztott élelmiszereket szállított. A keleti és a nyugati part között ingázott, Washington államból almát vitt Bostonba, a körút végén pedig Connecticutból joghurtot vagy New Jerseyből krumplit szállított nyugatra. A rakomány és az úti cél körről körre változott, és néha el is felejtette, mit fuvaroz éppen. Négy és fél napig tartott eljutni egyik partról a másikra, és általában kétszer tette meg ezt az utat, mielőtt hazament. Élete a következő ritmusban zajlott: három hétig úton volt, majd egy hétig otthon pihent, és megjavította, amit esetleg meg kellett, elvégezte a teendőket a ház körül. Zsinórban tizenkilenc úton töltött nap után hazafelé tartott, ami azt jelentette, hogy tizennégy órán belül legfeljebb tizenegyet vezethetett, majd tíz órát pihennie kellett a törvényi szabályozás miatt, hogy aztán újabb tizenegy órát vezethessen.

A Gyikkirály az ország autópályáinak minden kilométerkövét ismerte, tudta, melyik kamionos pihenőnél tankoljon, és melyiket kerülje el. Úgy tervezte az útvonalait, hogy lehetőleg ne kelljen átmennie a súlyellenőrző állomásokon, és útközben inkább flakonba pisált, mint hogy olyan pihenőkben kelljen használnia a mosdót, ahol hemzsegnek a homoszexuálisok. Mint az összes kamionos, ő is mindent megtett, hogy elkerülje azokat az államokat, ahol túlbuzgó rendőrök és ostoba szabályok uralkodtak: Minnesotát, Ohiót, Kaliforniát, Oregont, Washington.

Továbbá távol tartotta magát azoknak a cégeknek a kamionjaitól, amelyek a rosszul képzett sofőrjeikről voltak hírhedtek.

Előző éjjel elég volt egy pillantást vetnie arra a vörös hajú, fiatal, főiskolás korú lányra, akinek a kocsija tele volt az ünnepekre hazahurcolt dobozokkal és ruhákkal. A nő megelőzte egy emelkedőn, aztán olyan vakmerően vágott vissza elé a sávba, hogy kénytelen volt a fékre taposni, és rátenyerelni a dudára. Amikor nem sokkal később utolérte a gyorsításávban, a nő felnézett rá, és a tekintetük egy pillanatra találkozott, aztán megvető, lenéző pillantással legyintett. Csak ennyi kellett. A férfit elöntötte a düh, a szeme előtt narancsszínű pontok szikráztak.

Mielőtt ráhúzhatta volna a kormányt, hogy leszorítsa az útról, a nő a gázra taposott, és elhúzott. A lökhárítók majdnem összecsókolóztak, de a nőnek sikerült növelnie a távolságot. A kamion raktere félig volt, a súly visszatartotta, mintha horgonyt húzott volna maga mögött. Addig átkozta azt a vörös hajú lányt, amíg a hátsó lámpáinak fényét el nem nyelte a sötétség.

Egészen a wisconsini Janesville-ig szemmel tartotta. De mire Chippewa Fallsba ért, elvesztette valahol. Vagy tovább száguldott hazafelé, vagy letért az autópályáról.

Annak a nőnek fogalma sincs, milyen szerencsés volt, gondolta. West Fargo mellett megállt, de alig aludt, és arra gondolt, milyen lenne az a kis vörös bilincsből és nyakig ragasztószalagban. Egészen máshogy viszonyulna hozzá.

Ezért reggeli után a szemerkélő esőben leparkolt egy pihenőben Mandan külvárosában, és felvette az esőkabátját. Első dolga volt láthatatlanná tenni a megrakott, 36 tonnás kamionját, méghozzá úgy, hogy egy alumíniumfóliával bélelt zuhanysapkát húzott a nyomkövető egységre, az alját

pedig szigetelőszalaggal zárta le. Így sem a munkaadói, sem a kíváncsi rendőrök nem tudták követni a mozgását vagy a sebességét.

Ahogy nyugat felé gurult, egyre nőtt benne a várakozás. Különös figyelmet fordított a rádióra, lelassított a sebességmérők és a súlyellenőrzések előtt, és nem állt meg sem ebédelni, sem a kötelező pihenőidőkre, bár a menetlevélben azt hazudta, hogy igen. A Montanában az I-94-es autópályán tartotta a tökéletes, száz kilométer per óra sebességet, hogy a motor a legkevesebbet fogyassza, és ő a lehető legtöbb időt nyerje. Este tíz előtt nem számítottak rá. Ha a diszpécser, az a ribanc, azt mondja, hogy nem tudta nyomon követni, majd azt válaszolja sűrű káromkodások közepette, hogy biztos megint meghibásodott, mint a múltkor.

Úgy számolta, hogy négy órát nyer, mire a montanai Miles Cityhez ér. Négy óra szabadidő, amíg senki nem figyeli. Magával vitte azt a négy óra szabadidőt, ahogy nyugat felé gurult, és egy pillanatot sem vesztegetett el belőle, amíg el nem ért Billingsbe, a kamionos pihenőhöz.

Négy óra bőven elég idő arra, hogy megtegye, amit meg kell tennie. Két óra alatt is képes lenne rá, ebben biztos volt.

Korán érkezett a parkolóba, egy órával sötétedés előtt. Akkor még rengeteg hely volt a hátsó sorban, úgyhogy egy középső helyre állt, így egyik oldalon sem volt szomszédja. Ha valaki a hátsó sort választotta, az jelzés volt a többi kamionosnak. A sofőr vagy tényleg aludni szeretne, vagy azt akarja, hogy békén hagyják, mert valami papírmunkát kell elintéznie, vagy így ad jelt a parkolói gyíkokskáknak, hogy igényt tart a szolgálataikra.

Már alkonyodott, amikor fogta a sporttáskáját, és egyenesen a kamionosok bejáratához ment. Odabent tizenegy dollárt fizetett, hogy zuhanyozhasson. Megborotválkozott, és átöltözött egy fehér, eldobható, gumírozott ujjú festőoverallba. Egyáltalán nem keltett feltűnést benne, mert a kamionosoktól nem volt szokatlan, hogy furcsa ruházatban mutatkoznak. Az egyik asztalnál egy körszakállas sofőr ült színes csíkos poncsóban, flip-flop papucsban, és éppen a menetlevelét tanulmányozta. Fel sem nézett. Ismert olyan sofőrt is, aki a nagy melegben egy szál alsónadrágban vezetett.

Mégis, amikor ő lett a Gyíkkirály, a jelenléte egyben kinyilatkoztatás volt. Az emberek ódzkodtak tőle, amikor közeledni látták. Abbahagyták a beszélgetést, amikor elhaladt mellettük, mintha valamiféle baljós fekete felhő lógna a feje fölött. És amikor ránézett valakire, az illető többnyire gyorsan elkapta a tekintetét. Ez eleinte eléggé zavarta, de most már egyfajta perverz büszkeséggel töltötte el. Egyébként sem akart új barátokat szerezni. Mi értelme lett volna?

A Gyíkkirály soha semmilyen testvériséget nem érzett a többi sofőr iránt. Ami azt illeti, sokukat ugyanolyan undorítónak találta, mint az amatőröket az úton. Megjegyezte, hány televizelt flakont és pisabombát dobtak az út szélére, hány szarral teli reklámszatyrot. Látta a kamionok vezetőfülkéjének padlójába vágott rést, és összerándult az undortól, amikor szemtanúja volt, hogy kövér sofőrök a lehető legközelebb parkolnak az épülethez, hogy ne kelljen sokat gyalogolniuk a zabáért. És ott vannak a demagóg Biblia-bolondok...

Visszafelé menet igyekezett elkerülni a pihenő nyilvános részeit, és hosszú kerülőutat tett a várakozó kamionok között, hogy senki ne tudja követni, hová megy. Ahogy

elhaladt az első sorban álló két teherautó között, megdöbbenve látta, hogy egy ötfős csoport ott cseverészik. Élénk beszélgetésben, már-már vitában voltak.

Három férfi egy kék Mack üzemanyagtankjának dőlve állt, a másik kettő a jobb oldalon álló vörös Kenworthnek támaszkodott ugyanolyan pózban. Nem volt más választása, mint áthaladni közöttük úgy, hogy meglepetést se okozzon és gyanút se keltsen. Bosszúsan nyugtázta, hogy egy bibliai versről vitatkoznak.

– Egyáltalán nem ezt jelenti – mondta az egyikük. A férfi magas volt, jó testfelépítésű, az arca simára borotvált. Sárga flanelinget viselt, a baseballsapkáján KAMIONOZÁS JÉZUSÉRT felirat díszelgett. Aha. Kamionozni. Jézusért. Mögötte, Mack kamionjának az ajtajára ugyanez a logó volt festve. Azt mondta:

– Figyeljetek! „Az értelmes ember türelmes, díszére válik, ha megbocsátja a vétket.”* Ez a Példabeszédekben van. És azt jelenti, hogy inkább nézz másfelé.

A sofőr, akivel vitatkozott, a Kenworth tankját támasztotta, bozontos pofaszakála volt, és cowboykalapot viselt. Megrázta a fejét, és azt mondta:

– Nem, nem azt jelenti. Figyelj! A Rómabeliekhez 12:20 azt mondja: „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, paraszt gyűjtesz a fejére”**. Ez nekem azt jelenti, hogy Isten bosszút áll érted, ezért neked nem kell a bosszúálláson törnöd a fejedet. Vagyis Isten nem néz félre, de neked kellene.

– Isten nem bosszúálló – jelentette ki a szemét forgatva a flanelinges férfi. – Isten szeret és megbocsát. Lehet, hogy neked is ezt kéne tenned.

* Péld 19:11, Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája

** Róm 12:20, Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája

– És meg is teszem, ha biztosan tudom, hogy Isten bosszút áll. De ha csak úgy hagyja, hogy a gonosz megússza... Na, az szerintem nagyon nincsen rendben.

– Rosszul értelmezod, felebarátom – mondta a másik. – Ne feledd, hogy a Példabeszédek egy későbbi szakaszában...

– Elnézést – szólt a Gyíkkirály. – Csak átmennék.

A lehető leghamarabb át akart jutni közöttük. Remélte, hogy annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy később, ha esetleg megkérdeznék őket, nem fognak emlékezni rá. Az első kocsisorban álló sofőrök nem voltak mind keresztények, de sokan közülük igen. Szenteskedő és képmutató módon egymás mellé parkoltak, bibliai verseket és tanításokat idéztek egymásnak, mintha szentleckét mondanának fel, és lenézték a hozzá hasonló embereket. Amikor csak lehetett, kerülte őket.

Éjszaka olykor a Biblia-biflázók melltartót lógattak ki a sofőr oldali ablakon, hogy elriasszák a prostituáltak, mivel ez azt jelentette, hogy férj és feleség van odabent. Ezt a jelet jól ismerték a sofőrök, de nem minden kurva tudta, mit jelent, ami nagy szörnyülködést okozott a buzgó hívők körében.

– Hé, ismerősnek tűnsz – szólt a pofaszakállas sofőr a Gyíkkirálynak.

Mivel ezek után már nem tudott feltűnés nélkül átmenni közöttük, a szakállas pasira pillantott, és azt mondta:

– Ne haragudj, nem emlékszem.

Pedig emlékezett. Amarillo kamionparkolója. Ez a fickó ott volt, a kocsija közvetlenül a Gyíkkirályé előtt állt, amikor az a kövér parkolói gyíkocska mokaszincszimában és egészen apró miniszoknyában az ő Peterbiltje felé tipegett. A Gyíkkirály készen állt – *ó, nagyon is készen állt* –,

de ahogy lenyúlt a kilincs felé, hogy beengedje a lányt, látta, hogy a pofaszakállas fickó őt nézi az oldalsó ablakon keresztül.

Ez elrontotta a pillanatot, és megsemmisítette a terveit. Ha a pofaszakállast később kihallgatják, és azt mondja, hogy látta a kövér prostit beszállni a Peterbiltbe...

Ezért ahelyett, hogy behívta volna magához a gyíkocskát, és nekilátott volna a folyamatnak, kinyitotta az ajtót, majd amikor a nő a kezét nyújtotta, hogy bemásszon hozzá, 46-os vadászbakancsával egyenesen az arcába rúgott. A nő összerogyott az aszfalton, az orrából vér szivárgott. Dühös volt, de nem annyira, mint a Gyíkkirály, aki nagy erővel becsapta az ajtót. Nagyon remélte, hogy az a pofaszakállas fickó nem látta tisztán az arcát aznap éjjel.

– Akkor McAllen, Texas? – kérdezte a szakállas férfi kissé bizonytalanul. – A Flying J?

A Gyíkkirály megvonta a vállát.

– Nem. Három éve nem jártam ott.

Hazudott.

A McAllen kamionparkoló a jobbak közé tartozott az egész országban, legalábbis a parkolói gyíkocskák szempontjából. A New Jersey-i vámsorompónál lévő és az Indiana állambeli Gary parkolója volt csak hozzá hasonló. További hírhedt szajházó hely volt még El Paso, Detroit és New York államban Albany kikötője. Ezt a prostik is pontosan tudták, és a Gyíkkirály hallotta, ahogy a rádiójából recseg a kérdés: „Kell valakinek társaság ma éjjelre? Ha igen, jöjjön a huszonegyesre. Itt Barbie baba...”

Amint a parkolói gyíkocská és a kamionsofőr átváltott a másik csatornára – meg mindenki más a parkolóban, aki bele akart hallgatni a beszélgetésbe –, rögtön a szolgáltatásokra, az árakra és a szolgáltatást igénylő férfi pillanatnyi

tartózkodási helyére terelődött a szó. A Gyíkkirály soha nem válaszolt az ilyen felhívásokra. Megvárta, amíg az ajtajához mennek.

– Szívesen látunk, csatlakozz hozzánk – mondta a sárga flanelinges pasas. – Maradj velünk egy kicsit. Semmit nem kell tudnod a Bibliáról. A barátom is teljesen tudatlan.

A szakállas fickó felhördült, mintha megsértődött volna:

– Hé!

A többiek nevettek.

– Kösz – felelte a Gyíkkirály, a válla fölött hátraintett, de nem nézett vissza.

– Keresztény vagy, fiam? – kérdezte az inges.

– Persze – felelte meggyőződés nélkül.

– Isten áldjon, barátom – válaszolta. – Akármi is vagy. Bármi is legyen veled.

Ekkor egy hang szólalt meg:

– Szüksége van rá.

A Gyíkkirály nem állt meg, és nem fordult hátra, hogy lássa, melyikük mondta. Az a pofaszakállas? Vajon hirtelen eszébe jutott, hol találkoztak korábban, és mi történt majdnem?

Ahogy a kamionok hátsó lökhárítójához ért és balra fordult, a válla fölött rövid pillantást vetett a Biblia-biflá-zókra. Még mindig a felé néztek, a szakállas pasi közepén állt, és suttogott.

„Szüksége van rá.” Ez a mondat a gyomrában ragadt, ahogy nézte a sovány, szőke kurvát bemászni egy kamion vezető-fülkéjébe, tíz hellyel távolabb. Kik ezek a kurafik, hogy elítélik őt, gondolta. Nem kellett volna némi megértést,

türelmet tanúsítaniuk? Nem a megbocsátásról szólt az egész színjátékuk?

A prosti egyre közeledett feléje, egyik kocsiból ki, a másikba be. Többnyire elutasítást kapott, de aztán látta, hogy négy hellyel távolabb egy szőrös kar nyúl ki a fülkéből, megragadja a nőt és felhúzza. A fülke elsötétült, aztán látta, hogy egy hirtelen mozdulattal elhúzzák a hálófülke ablakán a függönyt. Egy pillanatra látta a nő sovány, beesett arcát a kabin belső világításának fényénél, majd a lámpa kialudt. Nem volt valami vonzó arc. De ez is megteszi, gondolta. Feljebb csúsztatta a rugalmas mandzsettát, az órájára nézett. Körülbelül öt perc és a nő végez. Ritkán tartott annál tovább. A kamionosok egy gyors szopást akartak kevés beszéddel. Ritkán kértek olyasmit, amihez több idő kéne. Maximum öt perc és a gyíkocska kiszállt, többnyire szennyes, gyűrött papír zsebkendőt szorongatva.

Remélte, hogy a nőnek minden foga megvan, de ha mégsem, akkor jobb, ha egy foga sincsen. Eszébe jutott az a kurva Utahban, akinek kiverte az összes fogát...

Percről percre egyre több kamion érkezett a parkolóba, és még több személyautó. Valósággal özönlöttek. Nem értette a hirtelen jött forgalmat, de minél nagyobb a káosz és a zűrzavar a parkolóban, annál jobb a vadászat.

Hátradőlt, igyekezett nyugodt maradni, amíg a nő odaér hozzá.

Próbálta elképzelni a diszpécsert, azt az aszott vén tyúkot, aki hiába próbálja követni, és teljesen kiakad, mert sehol sem találja, sem őt, sem a kamiont.

A füle zúgott a feszültségtől, és ez annyira lefoglalta, hogy szinte meg sem hallotta a kopogást a fülke ajtaján. A hang kizökkentette belső világából, hirtelen minden csendes lett, ő pedig összpontosított.

Azon gondolkodott, hogy a fenébe tudott olyan gyorsan eljutni hozzá a nő. Mindenki más elküldte? Vagy ez most egy másik gyíkocska, akit még nem látott?

Lenyúlt, megfogta a kilincset, és résnyire nyitotta az ajtót. Az istenverte flanelinges és a pofaszakállas fickó állt odakint.

Nem nyitotta ki néhány centinél szélesebbre az ajtót, nehogy belássonak.

– Hé, haver – szólt a flanelinges. – Most hallottuk, hogy az I-90-es út egész éjjel le lesz zárva.

– Miért?

– Egy nagy propánszállító összecsuklott pár kilométerrel Laurel után. Mindkét sávot lezárták.

Ez megmagyarázza a hirtelen jött nagy forgalmat, gondolta.

– Nem kamu? A rohadt életbe – mordult fel. Dühös volt, de legalább a kint állók azt gondolhatják, hogy az autópálya bedugulása miatt káromkodik.

– Aha – felelte a magasabb férfi. – Valószínűleg egész éjjel itt leszünk. A montanai zsaruk minden óvintézkedést megtesznek, hogy az a tartálykocsi ne robbanjon fel.

Lenézett az ajtó és a karosszéria közötti résen. A két fickó egymás mellett állt, válluk összeért, de nem látta az arcukat. A Gyíkkirály azt akarta, hogy mielőbb tűnjenek el. A jelenlétük elriaszthatja a felé tartó parkolói gyíkocskát. Vagy ezek a Biblia-nyálázó szemétládák egyenesen a nő ellen fordulnak, és gyalázni kezdik szerencsétlen kurvát.

– Hát, kösz, hogy szóltatok – mondta a Gyíkkirály. – Bár lehet, hogy később megpróbálom. Már nem vagyok olyan messze otthontól, és van néhány másik út is, amin mehetek.

– Hol laksz? – kérdezte a flanelinges. – Livingstonban?

Meglepődött, hogy tudták, de aztán rájött, hogy az ajtaján olvashatták.

– Aha.

– Az tényleg nincs messze.

– Ezt mondom én is.

– Hát... – szólt a magas, inges pasi, mintha valamiért húzni akarná az időt. A Gyíkkirály nem értette, miért. – Szóval neked kell eldönteni, melyik úton indulsz.

Ezt olyan hangon mondta, hogy a Gyíkkirály úgy érezte, egyáltalán nem az autópályára gondolt.

– Azt fogom tenni – felelte, és minden erejét összeszedve igyekezett megakadályozni, hogy a düh erőt vegyen rajta. Ezek a gazemberek gúnyolódnak rajta. – Valójában azt csinállok, amit akarok, és kibaszottul nincs szükségem a segítségetekre vagy a tanácsaitokra – mondta, azzal becsukta az ajtót.

Ahogy nézte őket távolodni az első sorban álló kamionjaik felé, látta, hogy a szakállas játékosan vállon csapja a flanelingest, mintha csak valami viccen nevetnének. Arra gondolt, hogy sebességbe tehetné a kocsit, és letolhatná őket, mint a fűnyíró a túlnőtt pázsitot.

Ekkor meglátta a nőt. A szókét. Éppen kiszállt a fülkéből, négy kocsival odébb. Odabent újra felgyúltak a fények, és a gyíkocska egyenesen feléje tipegett a magas sarkú cipőjében.

Mindent tökéletesen előkészített, de túl sok tényező nyugtalanította. Először is a lezárt útszakasz. És a figyelem, amit a Biblia-baszkurálók fordítottak rá. Az út egyik szépsége a névtelenség. A szentfazekak reggelre talán már öt államon is túl járnak. Mégis... látták az arcát. Ismerik a kocsiját. Ha később valahogy megtalálják, és kihallgatják őket...

Tudata mélyén egy kis hang sikított: *állj le, állj le, állj le!*

De minél közelebb ért a nő, a Gyíkkirály testét annál erősebben járta át valami delejes erő, és úgy tűnt, mintha minden idegvégződése szikrákat szórna. Nagyon régen csinálta, és már majdnem felrobbant, annyira akarta. Arra a vörös hajú nőre gondolt, aki lúzernek nevezte. Azokra a Biblia-brigantikra, akik kigúnyolták. A tökéletes, az abszolút tökéletes tervre és az előkészületekre...

Majdnem megsajnálta a prostit, akinek fogalma sem volt róla, mibe keveredett, miféle pokolba száll be.